

Zdá se, že mnozí lidé, obzvláště lidé „zbožní“, se spíše vztahují k obrazům než k realitě, k obrazům, v nichž se skrývá jak Bůh, tak beznaděj.

Dokud nechodíme s touto beznadějí, nepoznáme, že naše naděje byla nadějí v sebe samé, v náš úspěch, v naši sílu rozlišovat, v naši představu o dokonalosti a celosti. Dokud nechodíme s touto beznadějí, nikdy neodhalíme skutečnou naději na druhé straně lidských úspěchů. Dokud nepřivoláme k tomu, aby se naše obrazy totálně zbouraly, nikdy neobjevíme reálný život, který se skrývá za tím, co jen vypadá jako smrt.

(meditace pro 4. neděli velikonoční)

Upřímná vyprávění Poutníka svému duchovnímu otci

Vyprávění Poutníka o blahodárném působení Ježíšovy modlitby

Putoval jsem několik dní a značně unavený jsem došel do velkého obchodního městečka, jménem Bělaja Cerkov. Protože už bylo k večeru, začal jsem si hledat nocleh. Přímo na tržišti jsem narazil na člověka, který vypadal také jako poutník a který se po krámech ptal, kde je dům jakéhosi měšťana. Když mě uviděl, přišel ke mně a říká: Vidím, že i ty jsi poutník. Pojďme spolu, najdeme zdejšího měšťana, příjmením levrejnov.20 Je to dobrý křesťan, vlastní bohatý hostinec a rád přijímá poutníky. Zde mám od něho lístek.

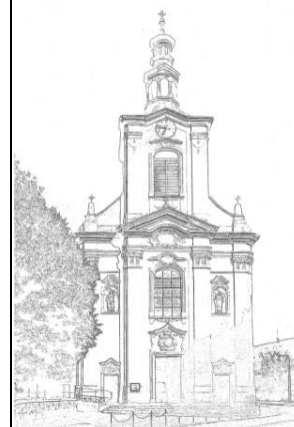
S radostí jsem souhlasil a brzy jsme jeho obydlí našli. Samotného pána domu jsme sice nezastihli, ale jeho žena, hodná stařenka, nás přijala laskavě a přidělila nám k odpočinku samostatnou světničku v podkroví. Lehli jsme si a trochu si odpočinuli. Přišel pán domu a pozval nás k sobě na večeři. Po večeři jsme si povídali, kdo jsme, odkud, a tak nějak přišlo slovo i na to, proč se jmenuje Jevrejnov. Povím vám o tom pozoruhodný příběh, odpověděl a začal svoje vyprávění. Vězte, můj otec byl Žid, rodem z města Šklova, a nenáviděl křesťany. Od mládí se připravoval na to, že se stane rabínem, a horlivě studoval všechny židovské pomluvy k vyvrácení křesťanství. Jednou se mu přihodilo, že musel přejít přes křesťanský hřbitov. Tam uviděl lidskou lebku s oběma čelistmi (v kterých byly znetvořené zuby), musela být vytažena z nedávno vykopaného hrobu. On, ve své zatvrdlosti, se začal nad tou lebku vysmívat, plival na ni, nadával a šlapal po ni.

Nespokojil se tím, vzal ji a vrazil ji na kůl, podobně jako se nasazují zvířecí kosti na plašení dravých ptáků. Když se tak pobavil, vydal se svou cestou. Následující noci, jakmile usnul, se před ním najednou objevil jemu neznámý člověk a agresivně jej obviňoval slovy: Jak ses opovážil zhanobit moje ostatky? Já jsem křesťan, a ty jsi Kristův nepřítel! Několikrát za noc se to vidění opakovalo a připravovalo ho o spánek a o klid. Potom se před ním začalo míhat to zjevení a ozvěna vyčítavé ho hlasu i ve dne. Jak čas ubíhal, zjevení se opakovalo stále častěji. Nakonec, když začal pociťovat malomyslnost, strach a zemdlenost sil, obrátil se na své rabíny, kteří nad ním četli modlitby a zaklínání. Avšak nejenže ho vidění neopouštělo, ale opakovalo se ještě častěji a agresivněji. A když tato jeho situace vešla ve známost, dozvěděl se o tom křesťan, kterého znal z obchodních záležitostí, a ten mu radil, aby přijal křesťanskou víru. Přesvědčoval ho o tom, že kromě toho se žádným jiným způsobem nemůže znepokojivého zjevení zbavit. Židu se sice do toho ani trochu nechtělo, avšak odpověděl takto: Rád udělám, co chceš, jen abych se zbavil toho trýznivého a nesnesitelného vidění. Křesťan se zaradoval nad těmi slovy, přemluvil ho, aby podal místnímu biskupovi žádost o křest a připojení ke křesťanské církvi. Napsali žádost a Žid ji, i když neochotně, podepsal. A hle, od té chvíle, kdy žádost podepsal, vidění přestalo a nikdy ho už nezneklidňovalo. Velmi se nad tím zaradoval, zcela se uklidnil a pocítil tak plamennou víru v Ježíše Krista, že se bez meškání vypravil k biskupovi, řekl mu o tom, co se stalo, a vyjádřil srdečné přání být pokřtěn. Horlivě a zdárně se naučil dogmata křesťanské víry a byl pokřtěn, odstěhoval se sem, zde se oženil s mou matkou, dobrou křesťankou, a žil zbožně a spokojeně. Byl štedrý k chudým, čemuž naučil i mě. Před smrtí mi to odkázal v závěti a dal mi požehnání. Tak proto se jmenuji Jevrejnov! Zbožně a s dojetím jsem vyslechl ten příběh, a uvažoval jsem pro sebe: Můj Bože! Jak milosrdný je náš Pán Ježíš Kristus a jak veliká je Jeho láska! Jakými různými cestami přivádí k sobě hříšníky a jak moudře obrací bezvýznamné příhody v směřování k velkým věcem! Kdo by mohl tušit, že Židovo vyvádění nad mrtvými kostmi mu poslouží k pravému poznání Ježíše Krista a přivede ho k zbožnému životu.

(úryvek z knihy Upřímná vyprávění Poutníka svému duchovnímu otci)

Václav č. 18 (2020)

3. 5. 2020



Týdeník

římskokatolické farnosti
sv. Václava v Lovosicích
Zahradní 32/2
410 02 Lovosice
web: farnostlovosice.cz

4. neděle velikonoční

BOHOSLUŽBY BĚHEM TÝDNE

LOVOSICE

Kostel sv. Václava

Ne 9:30
Út 17:30
St, Čt 8:00
Pá 16:30

Modlitební skupina

Út 16:30

Okolní kostely vždy v 8:00

1. ne v měsíci Lukavec
2. ne v měsíci Medvědice
3. ne v měsíci Sulejovice
4. ne v měsíci Velemín
5. ne v měsíci ---

DD Milešov

Pá v 9:30 Zatím ještě nejsou.

- Od pátku 24. 4. 2020 se budou všechny mše konat v kostele, jsou omezeny na 15 účastníků.
- V neděli 3. 5. 2020 bude mše v 8:00 v Lukavci. Několik z vás už plánuje účast na mši tam. Pokud ještě někdo může a má se tam jak dostat přidejte se. V 9:30 Lovosicích je také mše pro 15 účastníků. Ostatní zůstaňte tento týden ještě s TV Noe.
- Na nedělní rodinné bohoslužby jsem již upozorňoval. Pro měsíc květen se nabízí domácí májové pobožnosti, na které naleznete odkazy a podklady na <http://www.farnosttroubky.cz/mladez.html> Časy a místa konání mší v Lovosicích a okolí podle rozpisu jako před karanténou.
- 10. 5. 2020 bude mše v 8:00 mimořádně v Sulejovicích.

Ladislav Kubíček

Lékař jako horník

Na dole byli zřejmě zvyklí na různé zkrachované existence, které skončily na šachtě, ale přece jenom tam lékaře jako horníka ještě neměli. Prodělal jsem havířský kurz a hned normálně fáral jako pomocník havíře ve stěně. Na Ostravsku se však na dolech pracovalo pokrokově, se vší technikou, uhelnými kombajny apod., ale hlavně údernicky, v soutěži - kdo dřív a víc splní plán. Na těžních věžích svítila nebo nesvítila pěticipá hvězda podle toho, zda se plnil nebo neplnil plán těžby. Byla tam ve srovnání s prací na Kladně opravdu náročnější práce.

S horníky jsem si hned dobře rozuměl, navíc se brzy přihlásili „horníci“, kteří tam byli nasazeni z podobných důvodů jako já, prostě nevyhovovali kádrově v dosavadním zaměstnání. A tam dole byla i za totality svoboda. Tam se nikdo neptal na názory, tam se nechodilo na schůze, na manifestace, tam se opravdu budoval socialismus prací.

Nepochyboval jsem, že i toto pracoviště je v plánu Božím, abych měl jako kněz zkušenosti s lidmi v různých oborech. Horší to bylo s ubytováním. Byl mi přidělen pokoj ještě s jedním brigádníkem ve společné velké ubytovně pro brigádníky. Ovzduší si dovedeme představit, když tam byli většinou lidé, kteří neobstáli jinde pro své asociální způsoby chování, tzv. bulači, kteří chodili na směny, jen když se jim chtělo nebo když nebyli pod vlivem alkoholu. Hluk, neklid v celé několikaposchodové budově se společnými záchody, s třísměnným provozem.

A i tady malá příjemná epizoda. Jednoho dne mě oslovila vrátná ubytovny: „Pane doktore, nechtěl byste bydlet v podnájmu?“ „To víte, že ano.“

A druhý den jsem měl hezký pokojíček ve Fryštátě. Náhoda? Osud? Boží režie?

Ale ani toto moje přeřazení straně nestačilo. Lidé si stěžovali, že je nedostatek lékařů - a přitom lékař pracuje jako horník. Aby tedy strana lidem dokázala, že jsem opravdu nebezpečný činitel, rozhodla se mě zavřít. Zatkli mě s obviněním pro pobuřování, a když jsem podal stížnost proti vazbě, generální prokurátor mně odpověděl, že mně dokonce rozšiřuje obvinění. Další paragraf - podvracení republiky. Přiznám se, že jsem si ve snu nepomyslel, že bych byl s to podvracet tak pevnou socialistickou republiku. Dál se se mnou nebavili a soud

mě odsoudil na dva a půl roku pro to podvracení, protože jsem tvrdil, že tady není svoboda, a že jsem říkal, že se ženy mají věnovat rodině, a ne veřejné činnosti. Pak mně ještě přidali půl roku. Jelikož jsem byl poslušný a viděl všude vůli Boží, ani jsem se neodvolal. Práce v PTP, na dolech a ve věznici - to ovšem nebyly jen legrační zážitky.

Zažil jsem tam i úrazy i úmrtí i choulostivé výsledky, sledování StB. Na Ostravsku se šturmovalo, honil se plán, úderníci se předháněli ve výkonech za medaile, za mimořádné odměny, za titul Hrdina socialistické práce.

Jednou na mě spadla takzvaná deka, kus plochého stropu. Nemohl jsem se ani pohnout. Kolegové havíři přiskočili a pomohli mně ven. Ohledával jsem se, jestli jsem někde raněný - nikde nic. Deku se jedním koncem za něco zachytila a nedolehla na mě plnou vahou. Náhodou? Co mi tím chtěl Bůh říct? Jindy zase na mém úseku, kde jsem měl za úkol vyčistit pracoviště od kombajnem podřezaného bloku uhlí, visel ze stropu velký balvan, který se jaksi nedal bedněním podchytit. A tak jsem řekl Kristu Pánu: „Ted' máš možnost mně dokázat, jestli počítáš s mýma rukama, aby mohly ještě sloužit u oltáře. Jestli mě ten balvan zmrzačí - anebo jestli se mně nic nestane.“ Sotva jsem to dořekl, balvan spadl a přerazil mně násadu od lopaty deset centimetrů od prstů! Samozřejmě: náhoda! Ale mně v tu chvíli bylo naprosto jasné, že to nebyla náhoda, že to byla jasná odpověď Boží - ovšem jen pro mě. Také jsem hned poděkoval. A ruce slouží dodneška a denně se mohou dotýkat Těla Páně.

Podobné oslovení jsem zažil, když jsem pracoval jako brusič umělého kamene v kamenoprůmyslu. Tam mně biskup vymohl státní souhlas k duchovní službě - mimo jiné nastal mezi dělníky poprask, když se dověděli, že jsem kněz a že nastupuji jako kaplan do Nymburka. Vzal jsem si týden dovolené a chtěl jsem na motorce ještě objet Vysočinu, než nastoupím v rovinách Polabí. U Jihlavy jsem uviděl na kraji silnice stát kolegu, kněze P. Josefa Hložka. Zastavil jsem u něj, ale zůstal jsem sedět na motorce. Vtom se prý od příjíždějícího tiráku utrhl kolo od přívěsu a v plné rychlosti letělo přímo jen na mě. Srazilo mě z motorky a já jsem prý ležel bezvládný na silnici. P. Hložek mně hned dal rozhřešení a nějaké auto mě dovezlo do nemocnice v Jihlavě, kde jsem se až po hodině probíral z bezvědomí, ale nemohl jsem zvedat pravou ruku. Doktoři prý mysleli, že mám přetržený nerv. Tak jsem ležel jako pacient v nemocnici, kde jsem před lety působil jako lékař. Do týdne jsem měl ovšem nastoupit na faře v Nymburce. Ruku jsem

stále nemohl zvedat. Podepsal jsem však reverz, rozloučil se s Vysočinou a odcestoval do Čech. Ještě asi měsíc jsem mohl při mši svaté zvedat kalich jen levou rukou. Dnes slouží obě ruce bez omezení.

Samozřejmě: náhoda! A proč zrovna v týdně před nástupem do duchovní správy?! Pro člověka konzervativně věřícího v ďábla je to cílevědomý útok proti plánům Božím, který nevyšel. Tudíž krásná příležitost k děkování a k věrnosti právě na začátku veřejného kněžského působení.

Snad nás přitom napadá i atentát na Svatého otce - zrovna 13. května ve výročí Fatimy. Také „náhodou“ šel jeden projektil těsně kolem hlavní břišní tepny. Svatý otec řádí dodneška.

(z knihy L. Kubíček: Vůle Boží – zbožná fráze?)

Richard Rohr

Zoufalství a naděje

Zmrtvýchvstání a umírání jsou si blízko. Zoufalství, mám za to, je jen jiným druhem umírání a jiným druhem bolesti. Není ani tak ztrátou osobnosti jako ztrátou ideálů, vizí a plánů. Pro lidi, kteří upnuli svou budoucnost nebo naděje na některé hvězdy, je pak ztráta těchto hvězd trpká a zničující. Obvykle se to děje spolu s tím, jak poznáváme nenaplněné a postupně se konfrontujeme se svou vlastní nemohoucností a „hříchem světa“ (J 1,29). Jsme nuceni opouštět své obrazy: obrazy, které jsme si vybudovali v mládí, obrazy, které zatuhly a které aktivizovaly náš obraz o sobě samých. Zhroucení těchto obrazů zakoušíme jako smrt ducha, jako ztrátu naděje, jako temnotu, která se jeví téměř k neunesení. Mnozí, ne-li většina, podléhají únavě a cynismu; setrvávají přitom u svých starých slov, z nichž se stávají klišé – dokonce i pro ně samé.

Duchovní růst pak spočívá ve vědomém odevzdání těchto obrazů ve prospěch obrazů pravých. Je to konverze, která nikdy nekončí, odevzdání, které nikdy nepřestává. Je to odevzdání obrazů obrácených k nám samým, obrazů našeho já, obrazů druhých i Boha, jež jsme si sami vytvořili. Ti, kteří namísto toho, aby žili realitu, se klanějí obrazům, přestávají jednoduše duchovně růst. V tomto světle nastupuje s plnou silou a sžravostí první přikázání: „Nezobrazíš si Boha zpodoběním ničeho, co je nahoře na nebi, dole na zemi nebo ve vodách pod zemí. Nebudeš se ničemu takovému klanět ani tomu sloužit“ (Ex 20,4–5).